

nogle af dem, det er jo altid et kildent Tema at komme ind paa —, men den ærede Minister nævnte som Argument for at fremme dette Lovforslag i en Fart, at nu kneb det derovre, og nu burde vi ikke vente en Smule længere, nu skulde der gøres en Ende paa det. Det er en Motivering, som jeg absolut ikke kan anerkende. Hvis der nu er saa stærk Knibe, at Forslaget skal gøres færdigt i Løbet af en Maaned eller to, saa maa Ministeren indrømme, at han er kommen et Aar eller to for sent med sine Planer, thi der skal her paa Rigsdagen være Tid til at undersøge og overveje en saa vigtig Sag, inden vi tage Beslutning derom. Lad os saa arbejde saa godt, vi kunne; men dette er en vigtig Sag og ikke en Bagatelsag, og det bør derfor ikke kunne siges, at nu bør vi ikke vente længere, nu skal der skaffes et Resultat, naar et Lovforslag for første Gang fremlægges kun et Par Maaned, før vi slutte af.

Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg ikke tillægger Pengene nogen Betydning, medens Ministeren tillægger dem stor Betydning. Jo, jeg tillægger Pengene en meget stor Betydning, men jeg er af den Mening, at naar man skal lave noget godt, saa er det en fornuftig og rentabel Maade at anvende sine Penge paa, ikke at købe noget billigt og dårligt, men noget dyrt og godt, som kan slaa til for denne Generation og langt ind i den næste uden at nedbryde det, som denne Generation har opbygget og indarbejdet. Altsaa, naar jeg ikke har noget imod at gaa nogle Millioner Kroner højere, skyldes det ikke et Ønske hos mig om at ville udsulte den højtærede Minister fra hans Taburet og tømme Statskassen til meningsløse og ligegyldige Formaal — ingenlunde —, men det skyldes, som jeg sagde først, det Hensyn, at dette er i bedste Forstand en national Sag, en Sag, som angaar hele Landets Erhvervsliv, og her skulle vi gøre det bedste, selv om det ikke er det billigste.

Den ærede Minister mente, at Forskellen ikke, som jeg sagde, blev blot nogle Millioner mere eller mindre, men 6—10 Millioner. Jeg vil dertil svare, at da der ikke foreligger noget udførligt Projekt angaaende de vestlige Planer, er det ikke ret vel muligt at kunne klare sig dette Spørgsmaal tilnærmelsesvis, hverken paa 1 eller 2 Mill. Kr. nær. Men selv om det maatte være mere end 2—3 Mill. Kr., det vilde koste mere at gaa mod Vest, kan denne Grund ikke rokke mig i min

Overbevisning, og jeg er der saa heldig at kunne henpege paa Ministerens egne Ord. Ministeren erklærede nemlig, at hans ledende Motiv ikke var Pengespørgsmaalet, men at han for sit Vedkommende kunde antage Vestplanen, ikke blot naar han blev personlig overbevist, men hvis tilstrækkelig mange af os andre bleve overbeviste, saaledes at Ministeren kunde støtte sig til os. Dette er jo ret trøsterige Udtalelser. Jeg vil bede ærede Medlemmer gaa i Gang med denne Opgave, der her er stillet os. Det første, vi maa gøre, er da at forlange de vestlige Projekter udførte og beregnede med Tegninger og Kalkuler og det hele, saaledes at vi kunne veje for og imod og ikke staa som nu med et Forslag, der skal vedtages eller forkastes, og saa med det for Øje, at der foruden det eksisterer noget andet, som vi kun faa halv Besked om. Jeg giver denne Sag min bedste anbefaling og mine bedste Ønsker med paa Vejen —, men for mig gaar Vejen mod Vest.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*Svend Høgsbro*): Jeg har ikke med et Ord udtalt og heller ikke med en Tanke ment, at jeg vilde nægte Rigsdagen den Tid, den maatte finde fornøden til at sætte sig ind i det foreliggende Forslag og til at vælge det efter dens Skøn bedste. Hvad jeg har betonet, er kun det, som jeg troede, vi alle vare enige om, at Forholdene ere og have for Resten i Aarevis været saaledes, at der er Grund for os til at gøre vort yderste for at fremskynde denne Sag, en Betragtning, som Rigsdagen maa tillægge den Betydning, som den finder, den har Krav paa.

Naar det ærede Medlem udtalte, at jeg havde sagt, at det ledende Motiv for mig her var Pengene, saa er det jo ganske urigtigt. Jeg har sagt, at det ledende Motiv for mig er først og fremmest dette, at ved mit Projekt afhjælpes alle de paa-klagede Mangler og aabnes Mulighed for Udvidelse i begge Retninger i saa at sige ubegrænset Omfang. Naar *det* er Tilfældet, saa tillægger jeg det, at man sparer de mange Millioner, stor Betydning.

Bluhme: Maa jeg overfor den højtærede Minister udtale min Glæde over hans Stilling, som altsaa er den, at han vil medvirke til det Projekt, som vil vise sig at være det bedste for Landet og for Byen. Det er det samme Standpunkt, jeg og alle, der have talt her i Dag, have indtaget. Naar den ærede Minister siger, at